

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa P. W.
przeciwko [...] E. Sp. z o.o. z siedzibą w K.
o ustalenie stosunku pracy i o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 lutego 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 marca 2017 r. oddalono apelację P. W., w sprawie z jego powództwa przeciwko [...] E. Sp. z o.o. w K. o ustalenie istnienia stosunku pracy i o wynagrodzenie, od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 października 2016 r.

Sądy przyjęły, że powód, będąc zatrudniony w V. – [...] w W. na stanowisku dyrektora do spraw administracyjnych od dnia 1 października 2013 r., zawarł z pozwanym umowę o dzieło (przygotowanie koncepcji zarządzania i promocji budynku E. oraz budynku M. [...]).

W ocenie Sądu Okręgowego, powód nie przedstawił dowodów na okoliczność wykonywania pracy w reżimie art. 22 k.p., zwłaszcza że równolegle pozostawał w zatrudnieniu. Stąd jego zarzuty apelacyjne zostały uznane za polemikę z ustaleniami i rozważaniami Sądu pierwszej instancji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego złożył pełnomocnik powoda, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego (art. 3, 22 § 1, 22 § 1¹ i § 1² k.p. w związku z art. 627 i 65 k.c. oraz art. 129 i 8 k.p.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdził, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż doszło do naruszenia art. 22 § 1¹ i § 1² k.p. w związku z art. 627 i art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz art. 8 k.p. i art. 477 k.p.c. W ocenie skarżącego, Sąd drugiej instancji nie zbadał dogłębnie charakteru stosunku prawnego łączącego powoda z pozwanym (na przykład pominął rzeczywistą wolę stron umowy). Dodatkowo podniósł, że o rodzaju zawartej umowy nie decyduje jej nazwa, lecz suma cech związanych ze sposobem realizacji kontraktu.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia warunków do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571).

W judykaturze podkreśla się także, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Transponując powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, nie można uznać za wystarczające – jak chce tego skarżący- odwołanie się do samego rezultatu sprawy (oddalenia powództwa), gdyż tego rodzaju stanowisko nie realizuje cech oczywistego naruszenia prawa, bowiem wówczas każde rozstrzygnięcie odmawiające przyznania stronie racji realizowałoby daną podstawę, co z istoty rzeczy wyklucza tak dekodowaną podstawę przedsądu.

Po wtóre, nie można dopatrzeć się elementarnego naruszenia art. 22 § 1¹ i § 1² k.p. w związku z art. 627 k.c. i art. 65 § 1 i 2 k.c. Wymienione normy prawa materialnego zawierają w sobie określoną subsumpcję stanu faktycznego, to znaczy sąd ma ocenić rodzaj zawartego kontraktu i stwierdzić, czy istnieją cechy właściwe danemu reżimowi umowy. Zatem ostateczny wynik sporu tkwi w okolicznościach faktycznych sprawy, które w ramach swobodnej oceny dowodów podlegają ocenie przez procedujący sąd. Lektura pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego dostarcza czytelny obraz przyczyn, dla których powództwo nie zostało uwzględnione, przy czym nie pomija ono właściwości stosunku pracy, jak i roli, znaczenia oświadczeń woli stron. Jednak decydujący ciężar nie może przypaść tylko jednemu fragmentowi ujawnionych okoliczności, przy pominięciu sposobu wykonywania umowy, powizań w strefie podmiotowych pozwanego i pracodawcy powoda, zawierania między nimi umów podnajmu, czy też w końcu rozdziału obowiązków powoda między poszczególnymi umowami. Próba wykazania oczywistej zasadności przez odwołanie się do zwrotów otwartych (dogłębnie) nie może przynieść zamierzonego skutku, gdyż to co jest wartościowane nie może być oczywiste.

Nie inaczej rzecz dotyczy art. 8 k.p., a więc przepisu odwołującego się do zasad współżycia społecznego, czyli klauzul generalnych. Ich zakres jest na tyle szeroki, że zestawienie argumentów obu stron nie uaktywnia oczywistego naruszenia prawa w optyce prezentowanej przez skarżącego. Nie sposób odczytywać naruszenia przez pryzmat strony powodowej jako strony słabszej stosunku pracy. Ten wątek nie dotyczy powoda, zajmującego stanowiska kierownicze i realizującego stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie ma zatem podstaw do wnioskowania, że został przez pozwanego potraktowany instrumentalnie i pozostawiony bez ochrony prawnej.

W końcu naruszenie art. 477 k.p.c. w przypadku, gdy ten przepis zawiera fakultatywne uprawnienie sądu pracy do wezwania w sprawie innego podmiotu, który winien być pozwany w sprawie względnie, gdy jeszcze inne osoby mogą występować po stronie pozwanej. Żadna z tych cech nie występuje, albowiem mamy do czynienia z osobami prawnymi (spółki z o.o.), których powiązania osobowe odnosiły się do jej organu (odpowiednio kanclerza i prezesa zarządu). *Nota bene* prezes zarządu został przesłuchany w sprawie (P. M.) a jego zeznania poddane stosownej ocenie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.